

РЕШЕНИЕ

№ 345

гр. Пловдив, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разглежда докладваното от Красимира Д. Ванчева Въззивно търговско дело № 20225001000201 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №260019 от 09.02.2021 г., постановено по т.д. №244/2019 г. по описа на Окръжен съд-П., са отхвърлени предявените обективно съединени иски от „Е.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. „Я.“ № 1, ет. 2 срещу О., Булстат ***, с адрес: гр. В., бул. „Х.“ № 35, от които иск за заплащане на сумата от 140 991.08 лева с ДДС, представляваща възнаграждение по сключен между страните договор за възлагане на обществена поръчка от 16.02.2009 г. за извършени услуги за месец октомври 2016 г. по част „Ч.“ на стойност 107 657.75 лева с ДДС и по част „О.“ на стойност 33 333.33 лева с ДДС, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба - 30.10.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, и акцесорен иск за заплащане на сумата от 40 574.11 лева, представляваща обезщетение за забавено плащане на възнаграждението за октомври 2016 г. в размер на законната лихва за периода от 28.12.2016 г. до датата на предявяване на иска, на основание чл. 86 от ЗЗД, като неоснователни.

Със същото решение е осъден ищеца „Е.“ ЕООД, ЕИК ***, да заплати на ответната О., Булстат ***, сумата от 5 140.17 лева разноси за първа инстанция, а именно адвокатско

възнаграждение.

Срещу горното решение е подадена въззивна жалба от „Е.“ЕООД-гр.В.,с ЕИК ***,с която решението се обжалва изцяло с твърдения за постановяването му при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила,необоснованост и противоречие с материалния закон.Поддържаните от жалбоподателя твърдения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила са описани в раздел I-ви,т.1-т.5 от жалбата.Развит е и довода,че съдът е нарушил правилата на тълкуване на чл.20 от ЗЗД,като е приел,че възнаграждението е уговорено по единични цени и се определя при приемането на работата,съответно е постановил решението си в противоречие с материалния закон.Поддържа се още,че решението е немотивирано-не съдържа фактически констатации,а само преразказ на доказателства по делото,което според жалбоподателя е нарушение на чл.235,ал.2 и чл.236,ал.2 от ГПК.Заявено е още,че първоинстанционният съд се е произнесъл по назаявени от ответниците възражения.Конкретните си доводи в тази насока жалбоподателят излага в т.7-ма от раздел I-ви на въззивната жалба.Поддържани са и аргументи за неправилно кредитирани и оценени свидетелски показания. Жалбоподателят счита още,че съдът погрешно е приел,че установените от съдебно-икономическата експертиза разходи,направени от ищеца,не са свързани с изпълнение на процесния договор,защото бил налице друг договор с о. Сърница.Изложените са и твърдения за необсъдени доказателства,събрани по делото.Според дружеството-жалбоподател,допуснатите от съда съществени нарушения на съдопроизводствените правила,съчетани с погрешното тълкуване на договора,са довели и до необоснованост на фактическите изводи на съда.Поддържа в тази насока,че по делото не е събрано нито едно годно доказателство,обулавящо извод на съда,че е налице отклонение от поръчката и че са налице недостатъци,които да обосновават извод за пълно неизпълнение по смисъла на чл.265,ал.2 от ЗЗД.Подробни доводи за твърдяното противоречие със закона на обжалваното решение са изложени в раздел III-ти от въззивната жалба.В частност жалбоподателят намира за неправилен извода на съда,че работата не е била приета от възложителя.Изложени са и твърдения за неправилност на решението в частта му,с която съдът е отказал да се произнесе по евентуалните искове.

Въз основа на всички поддържани във въззивната жалба съображения,дружеството-жалбоподател моли да бъде отменени обжалваното решение и да се постанови друго,с което да се приеме основателност на предявените искови при условията за тяхното съединяване,както и да бъдат присъдени на дружеството сторените разноски за двете инстанции.

От въззиваемата О.,чрез пълномощника й адв. Д.С.,е подаден в законния срок писмен отговор на въззивната жалба,който е с вх.№264443 от 22.04.2021 г.В същия е изложено становището,че жалбата е неоснователна и са несъстоятелни съдържащите се в нея оплаквания за допуснати нарушения на съдопроизводствените правила от първоинстанционния съд,за необоснованост на решението и за противоречието му със закона.Въззиваемата о. счита обжалваното първоинстанционно решение за правилно и

обосновано и намира, че събраните по делото доказателства са преценени в тяхната съвкупност, а правните изводи на съда са направени въз основа именно на събраните доказателства. В обобщение, О. моли обжалваното съдебно решение да бъде потвърдено като правилно. Претендира разноски.

Пловдивският апелативен съд, като се запозна с акта, предмет на обжалване, както и с наведените от жалбоподателя оплаквания, а също и със събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от правен субект, имащ правен интерес да обжалва конкретното първоинстанционно решение и при подаването ѝ е спазен двуседмичния срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК. Ето защо въззивната жалба подлежи на разглеждане и преценка по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение по реда на чл. 269 от ГПК, Пловдивският апелативен съд намира, че същото решение е валиден съдебен акт, тъй като е постановено от надлежен съдебен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в изискуемата писмена форма, решението е подписано, волята на съда е ясно и недвусмислено изразена, като диспозитива на решението кореспондира изцяло с мотивите му.

Извършвайки проверка по реда на чл. 269 от ГПК за процесуалната допустимост на обжалваното решение, Пловдивският апелативен съд намира, че решението се явява процесуално допустимо и в частност - че с решението си съдът се е произнесъл по предявени по делото и допустими осъдителни искове.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, по въпросите относно законосъобразността и правилността на обжалваното решение, въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбата. В тази връзка, преценявайки оплакванията в жалбата и събраните по делото доказателства, Пловдивският апелативен съд приема следното:

По т.д. №244/2019 г. по описа на ОС-П. са предявени от „Е.“ ЕООД с ЕИК *** против О. с БУЛСТАТ *** следните осъдителни искове: главен иск за заплащане на основание чл. 79, ал. 1 вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД на сумата от 140 991,08 лв., представляваща възнаграждение по сключен между страните договор за възлагане на обществена поръчка от 16.02.2009 г., дължимо за извършени от ищеца услуги за м. октомври 2016 г. по част „Ч.“ на стойност 107 657.75 лева с ДДС и по част „О.“ на стойност 33 333.33 лева с ДДС, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба - 30.10.2019 г. до окончателното ѝ изплащане и кумулативно съединен акцесорен иск за заплащане на сумата от 40 574.11 лева, представляваща обезщетение по чл. 86 от ЗЗД за забавено плащане на възнаграждението за месец октомври 2016 г. в размер на законната лихва за периода от 28.12.2016 г. до датата на предявяване на иска, а при условие на евентуалност, в случай, че съдът отхвърли главния иск, като приеме, че между страните не съществува договор, е предявен иск за заплащане на сумата от 101 115.30 лева, представляваща стойността на разноските, направени през месец октомври 2016 г. по водена от ищеца чужда работа без пълномощие, изразяваща се в

сметосъбиране, сметоизвозване на твърди битови отпадъци на територията на О., поддържане на Ч.та на всички територии за обществено ползване, вкл. нерегламентираните сметища, поддържане на зелените площи и О., конкретизирани по вид и размер, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исковата молба до окончателното ѝ изплащане, на основание чл. 61 от ЗЗД, и акцесорен иск за заплащане на сумата от 29 098.74 лева, представляваща обезщетение по чл.86 от ЗЗД за забавено плащане на главницата от 101 115.30 лева,което обезщетение е в размер на законната лихва за периода от 28.12.2016 до датата на предявяване на иска.Поискано е от ищеца да му се присъдят и сторените съдебни разноски.На основание чл.127,ал.4 от ГПК,в исковата молба е посочена и банкова сметка на дружеството-ищец при „У.“АД,по която да бъдат изплатени исковите суми от ответника.

Горните искове се основават на следните твърдения:

Твърди се,че на 16.02.2009 г. между ищеца и ответната о. е сключен в писмена форма с нотариална заверка на подписите,договор за възлагане на обществена поръчка,по силата на който ищецът се е задължил ежемесечно да извършва сметосъбиране,сметоизвозване на твърди битови отпадъци на територията на О.,както и поддържане на Ч.та на всички територии за обществено ползване,включително нерегламентираните сметища, поддържане на зелените площи и О.,почистване на тротоари и улици,които не са от четвъртокласна пътна мрежа от сняг и лед при зимни условия,опесъчаване и лугиране срещу задължението на О. да заплаща възнаграждение,определено в чл.9 от договора и в ценова оферта-неразделна част от договора-също с нотариална заверка на подписите.Твърди се,че срокът на договора е бил определен до 01.03.2019 г.,а в приложението към същия договор било предвидено,че ориентировъчната обща стойност на услугите по договора на месечна база е 117 492,57 лв. без ДДС /140 991,08 лв. с ДДС/,като същото съдържало и ценообразуването на отделните дейности,включени в услугите-негов предмет.В т.5 от заключителните разпоредби на договора било изрично посочено,както се твърди в исковата молба,че ценовата оферта,с която кандидатът е спечелил процедурата по възлагане на обществена поръчка,е неразделна част от същия.А в чл.10 от договора било предвидено,че действително извършените видове и количества работи подлежат на заплащане въз основа на двустранно подписани протоколи между ищеца и ответника,като действително извършени се считат само тези видове и количества работи,които са отразени в двустранните протоколи. Предвидено било още че срокът за плащането е 30 дневен от представяне на акта за действително извършени работи за съответния месец и фактура.

На следващо място се твърди от ищеца,че той през месец октомври 2016 г. е извършил услугите,предмет на договора,както в частта „Ч.“,така и в частта „О.“,като е описал в исковата молба отделните услуги и в двете посочени части и твърди,че ответникът е отказал да подпише протоколи за действително извършените видове и количества работи през посочения месец.В тази връзка ищецът,както твърди,изпратил на ответника нотариална покана,с която му дал 14-дневен срок да направи възражения по изпълнението,но такива не били направени от последния и това било удостоверено в констативен протокол на нотариус.Ищецът заявява,че в срока по чл.303а,ал.4 от ТЗ,ответникът не е възразил срещу

изпълнението в качествено или количествено отношение, поради което и работата следва да се счита за приета. Твърди още, че за извършената работа е издал две проформа фактури, както следва: фактура №** от 05.12.2016 г. за извършената работа по предмета на договора в част „Ч.“ на стойност от 107 657,75 лв. и фактура №***** от 05.12.2016 г. за извършената работа по договора в част „О.“ на стойност от 33 333,33 лв. Фактурите били изпратени с нотариална покана и съответно получени от ответника, като общата стойност на двете фактури без ДДС е 117 492,57 лв., съответно 140 991,08 лв. с ДДС-точно толкова, колкото е предвиждал договора на месечна база, че е дължимото възнаграждение.

Ищецът твърди също така, че изискуемостта на вземанията по договора за изработка, какъвто е и процесният договор, настъпва от момента на извършване на съответната работа за месеца и изтичане на 30-дневния срок по чл.10 от договора. И доколкото ответникът отказал след декември 2015 г. да участва изобщо в съставянето на актовете по чл.10 от договора, както и да получава издадените от ищеца фактури, то е очевидно, според ищеца, че срокът за плащане, предвиден в същия текст е започнал да тече от изтичане на съответния месец. Т.е., ищецът счита, че изискуемостта на вземането за възнаграждението по договора за м. октомври 2016 г., е настъпила на 30.11.2016 г., а длъжникът е изпаднал в забава от 28.12.2016 г., когато е изтекъл срока по връчената му втора нотариална покана и съставен констативен протокол на нотариус. Затова намира, че от 28.12.2016 г. до датата на предявяване на иска, на основание чл.86 от ЗЗД за него-ищеца е възникнало вземане за обезщетение в размер на законната лихва върху неплатеното възнаграждение за м. октомври 2016 г. в размер на 40 574,11 лв.

При тези твърдения ищецът е поискал заплащането на горната главница и мораторни лихви върху нея за посочения исков период, ведно със законната лихва върху същата главница, считано от датата на подаване на ИМ пред съда до окончателното плащане.

При условията на евентуалност, в случай, че по някаква причина съдът приеме отсъствието на договор между страните, ищецът е поискал да бъде прието, че е извършил описаната по-горе работа за м. октомври 2016 г. без натоварване при условията на чл.60 и сл. от ЗЗД, да се приеме още, че работата е била предприета в интерес на ответника и водена добре, независимо, че ищецът не е бил натоварен за извършването ѝ, че е била в интерес на ответника, защото ищецът е изпълнил неговото задължение, свързано с дейности по сметосъбиране, сметоизвозване, поддържане Ч.та на териториите за обществено ползване, и О. на територията на О.. И по тези причини, както ищецът е заявил, му се дължат разноските по воденето на чуждата работа, които са на обща стойност от 101 115,30 лв. и са описани поединично по вид и стойност в исковата молба. Заявил е още, че му се дължи и законна лихва върху посочената сборна главница от датата на изтичане на срока по връчената нотариална покана-28.12.2016 г. до датата на предявяване на иска, която лихва за посочения период е в размер на 29 098,74 лв.

Ответната О. е подала в законния срок отговор на исковата молба по чл.367, ал.2 от ГПК, в който е изразила становище за допустимост на предявения главен иск и за недопустимост на евентуалния иск поради липсата на пасивна процесуална

легитимация,излагайки съображенията си за това в отговора.По основателността на исковете,ответната о. е заявила в отговора,че всички предявени срещу нея искове са неоснователни.От изложените в исковата молба обстоятелства,ответната о. е признала само издаването на двете посочени от ищеца проформа фактури и съответно посочените им стойности.Относно процесния договор за възлагане на обществена поръчка,сключен на 16.02.2009 г.,ответната о. е заявила възражение за нищожността му,поддържайки в тази насока следните доводи:1/сключването на договора с „Е.“ЕООД-клон С.,който няма правосубектност;2/решенията на Кмета на О. за откриване на процедура за възлагане на обществена поръчка и за класиране на участниците и обявяване на изпълнител на същата обществена поръчка представляват нищожни административни актове и са обявени за такива с влязло в сила решение №452/12.05.2009 г. на КЗК,постановено по преписка №КЗК-209/210/212/2009 г.В този контекст О.-ответник поддържа и аргумента,че административният акт е необходим елемент,предпоставка за настъпване на гражданско правните последици на договора за обществена поръчка,поради което договорът също е нищожен и нищожността следва от липсата на съществени елементи от сложния фактически състав на процедурата по възлагане,завършващ с договора за възлагане на обществена поръчка.Счита,че нищожността на този договор не може да бъде санирана.

Освен горното възражение за нищожност на процесния договор,ответната о. поддържа и възражението,че изпълнителят не е извършил работата,за която е издал проформа фактурите.Относно последните е заявил,че те не са приети от О.,тъй като няма основание за плащането им.Твърди,че заплащането на извършените работи се извършва след приемането на извършената работа от възложителя въз основа на съставен от изпълнителя и одобрен от възложителя протокол за действително извършени видове и количества работа съгласно чл.10,ал.1 от сключения договор,а такъв протокол в случая не бил одобряван от О.-възложител.За извършени и подлежащи на разплащане,както смята О.,се считат само тези видове работи,които са отразени в акта за действително извършени през месеца видове и количество /чл.10,ал.2 от договора/.Счита още,че в подкрепа на твърденията на О.,че работите не са били извършени от ищеца,е и обстоятелството,че от началото на м. февруари 2016 г. изпълнителят не е почиствал битовите отпадъци,не е извършвал сметосъбиране,нито сметоизвозване и битовите отпадъци са били натрупани поради неизвършването на работата.Дейността по О. също не била извършвана,като не било осъществено поддържане на зелените площи,не били подавани заявки и нямало приемане на работите,за които се претендира плащане.

Друго заявено от ответника възражение срещу главния иск е,че е недопустимо и противоречащо на ЗОП дейността да се остойностява като месечен абонамент,така както се постъпва в конкретния случай.Според ответника,заплащане се дължи за действително извършени работи,при спазване на всички други условия на договора за обществена поръчка и съобразяване с максимално предложената цена на година за всички дейности,посочени в ценовото предложение на изпълнителя.В случая,според ответника,изпълнителят за една година-от месец юли 2015 г. до месец юли 2016 г.,е надхвърлил предложената от него цена

със стотици хиляди левове,а е недопустимо и противоречащо на ЗОП заплащането на стойности за извършени услуги,надхвърлящи предложеното от изпълнителя и прието от възложителя ценово предложение,

Освен това,ответникът е заявил,че с влязло в сила решение на ОС-П.,посочено в отговора на исковата молба,клаузите на чл.9,ал.2,ал.3 и ал.4 от договора за обществена поръчка са обявени за нищожни и затова е неоснователно поддържаното в исковата молба твърдение,че цената по ценовото предложение се индексира.Въпреки обстоятелството,че тези клаузи са били обявени за нищожни,изпълнителят е съставил фактури,като за абонаментно обслужване на уговорените дейности,независимо от това дали в действителност ги е изпълнил.Това,според ответника,винаги е основание за нищожност,поради противоречие с целта и духа на закона и добрите нрави,и поради заобикаляне на ЗОП.Наред с изложеното,ответната о. поддържа в отговора си на ИМ и аргумента,че изпратените до нея /като възложител по договора/ нотариални покани,приложени към исковата молба,нямат никакво правно значение.Сочи още,че със свое писмо с изх.№53-00/2053 от 12.12.2016 г.,също приложено към исковата молба,възложителят е уведомил изпълнителя,че няма никакво основание за плащане на фактурите.Според О.,стойността посочена във фактурите се дължи само при действителното извършване на възложената работа,съставянето на протоколи и спазването на ценовото предложение на изпълнителя,както е предложено от него самия,включително без превишаване на годишните стойности по ценовото предложение.Твърди,че изпълнителят никога не е съставял протоколи за извършената работа нито за месец октомври 2016 г.,нито за предни месеци,нито е предоставял протоколите за месец октомври 2016 г. за проверка и приемане на работата.Счита,че след като О. изрично е отказала да приеме изпратените ѝ от ищеца фактури,защото няма основание за плащането им,то в този отказ се съдържа и възражение на същата за неизпълнена работа.Според О.-ответник,след като от нейна страна не са приети фактурите и те са върнати на ищеца,то по този начин се оспорва и извършването на работата,за която са издадени фактурите и с оглед на това не настъпват последиците на чл.303а,ал.4 от ТЗ.Допълва в тази насока,че договорът предвижда работата да бъде приета с протокол,каквото не е бил съставен и не е бил предаден наред с фактурите,за да се направят конкретни възражения,а и фактурите не сочели конкретни дейности,които да са извършени през месец октомври 2016 г.,нито пък такива са посочени от ищеца в исковата молба.Поддържа още и довода,че претенцията се основава на издадени проформа фактури,а такива фактури,според ответника,са вид оферта под формата на фактура,която няма юридическа стойност.Сочи,че чл.10,ал.1 от договора предвижда плащане след представяне на акта за окончателно извършените работи в съответния месец и фактура от страна на изпълнителя,като тези изисквания са кумулативни и не само липсата на протокол,но и липсата на фактура обосновава извод за липса на изискуемост на вземането.Заявява също,че като не се дължи възнаграждение по договора,не се дължи и законна лихва за забава,която е акцесорна претенция на главния иск.

По евентуалния иск О.-ответник е развила в отговора на исковата молба доводи за

недопустимостта му,твърдейки в тази връзка,че О. е организация на бюджетна издръжка,разходва средства на основание сключени договори за обществена поръчка и няма пасивна процесуална отговорност по иск за водене на чужда работа без пълномощие.Счита за невъзможно в случая да се претендират суми за водене на чужда работа без пълномощно,тъй като това би довело до заобикаляне на Закона за обществените поръчки.Намира,че дейността следва да се извършва след проведена процедура по този закон и избор на изпълнител,а в противен случай се стига до нарушаване на императивни разпоредби на същия закон.

По съществуто на евентуалния иск ответната о. е заявила,че важат възраженията й,изложени във връзка и с главния иск,за неизпълнение на дейностите по О.,сметосъбиране и сметоизвозване през процесния м. октомври 2016 г. и другите развити в тази насока възражения.

В отговора на исковата молба ответникът е заявил и възражение за прихващане със сумата от 331 855 лв.,но с постановеното на основание чл.374 от ГПК определение №113 от 17.02.2020 г.,първоинстанционният съд е се е произнесъл,че не приема за разглеждане това възражение като нередовно.Така,че същото възражение няма да бъде предмет на разглеждане в настоящото исково производство,дори и в случай,че предявените от ищеца искове бъдат приети за основателни.

В допълнителната искова молба дружеството-ищец е оспорило възраженията на ответника,заявени в отговора на ИМ.Изложило е аргументи за неоснователност на възражението за нищожност на договора като сключен с клона на търговското дружество.А относно останалите доводи на ответника за нищожност на договора ищецът е изложил аргументи за недопустимост и неоснователност на същите.В тази връзка ищецът е заявил становището си,че основанията на нищожност на договор за възлагане на обществена поръчка могат да бъдат релевирани само по исков ред,но не и чрез възражение и то само от определени от закона лица и в определен от закона кратък преклузивен срок.Оспорил е и възражението на ответника,че последният не е пасивно легитимиран да отговаря по иск по чл.61 и сл. от ЗЗД,като е изложил и конкретни съображения в тази насока.

В подадения от ответника отговор на допълнителната ИМ,същият е изложил контра аргументи на тези,съдържащи се в допълнителното искова молба.Изложил е твърдението,че дейностите по О. не са извършвани през месец октомври 2016 г.,тъй като сезонът обективно не позволява да се извършват изброените от ищеца дейности,като обичайно тези дейности се извършват в пролетния и летния сезон.Изложил е и аргумента,че в качеството си на оператор ищецът е длъжен съгласно чл.44 от ЗУО да води отчетни книги,заверени от компетентния орган за издаване на разрешението по чл.35,която да съдържа хронологична информация за количеството,естеството и произхода на отпадъците, предназначението, периодичността на събирането,начинът на транспортиране и предвидените методи за третиране на отпадъците.Заявил е,че поддържа възражението си,че при заобикаляне на золщата цена по договора и на ЗОП,изпълнителят е фактурирал неизвършени дейности,надхвърлящи годишната стойност на ценовото предложение и надвишаващи

общата договорена стойност на сключения договор за десет години в пъти.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е приел, че по изложени в решението съображения направеното от ответника възражение за нищожност на процесния договор от 16.02.2009 г. е преклудирано и затова не подлежи на разглеждане по същество. С оглед на това съдът е приел, че процесния договор е валиден и надлежно обвързва страните по него. Наред с това обаче е счел, че ищецът не е доказал извършването на уговорената работа през исковия период, т.е. през м. октомври 2016 г., поради което е приел за неоснователен и е отхвърлил като такъв предявения главен осъдителен иск, основан именно на този договор. А предвид неоснователността на главния иск, съдът е отхвърлил като неоснователен и кумулативно съединения с него акцесорен иск за заплащането на обезщетение по чл.86 от ЗЗД /мораторни лихви/ за забавеното плащане на главницата за посочения от ищеца исков период.

Въпреки отхвърлянето на главния иск, първоинстанционният съд е приел, че не подлежат на разглеждане предявените евентуални иски по съображения, че главният иск, макар и неоснователен, е разгледан на договорно основание, т.е. приел е, че не се е сбъднало поставеното от ищеца условие за разглеждане на евентуалните иски.

Като се имат предвид оплакванията във въззивната жалба срещу първоинстанционното решение и изложените в отговора на същата доводи, въпросите за валидността на процесния договор и заявеното в тази връзка възражение на ответника за нищожността на договора не стоят като основни спорни пред настоящата инстанция въпроси. Все пак, следва да се отбележи, че настоящата инстанция намира за неоснователно възражението за нищожност на договора, обосновано с факта, че същия е сключен с „Е.“ЕООД-клон С., който няма правосубектност. Факта, че договора е сключен чрез клон на дружеството-изпълнител „Е.“ЕООД не рефлектира върху действителността на договора, респективно-не води до нищожността му. Извършените от името на клона правни действия пораждат действие за принципала, каквото е трайно установеното становище в съдебната практика. Вярно е, че клон на търговско дружество не притежава самостоятелна правосубектност и затова не може да участва като страна в даден съдебен процес, но това не изключва възможността принципала да влиза в правоотношения с трети лица чрез клона си, какъвто извод следва от разпоредбата на чл.20 от ТЗ.

Останалите поддържани в отговора на исковата молба доводи за нищожност на процесния договор намират своето основание в ЗОП. Казано обобщено, чрез тези доводи ответникът се позовава на нищожност на договора на основание чл.120а, ал.2, т.1 и т.2 от ЗОП /отм./ в редакцията на нормата, действала към момента на сключването на договора /редакцията според изменението на разпоредбата, обн. в ДВ, бр.94 от 2008 г., в сила от 01.01.2009 г./ . Настоящият съд също счита, макар и по съображения, различни от тези на първоинстанционния съд, че тези доводи не подлежат на коментар и преценка по същество. Основаните на горната разпоредба от ЗОП доводи за нищожност на процесния договор не подлежат на разглеждане по същество, тъй като липсва процесуална легитимация на ответната О. като възложител по договора да релевира нищожността на същия и то чрез

възражение,заявено в процеса по предявен иск за изплащане на възнаграждение по този договор.Според приложимата в случая разпоредба на чл.120а,ал.1 от ЗОП /отм./,редакция ДВ,бр.94 от 2008 г.,всяко заинтересовано лице може да предяви иск за установяване нищожност на договор за обществена поръчка,както и да претендира обезщетение за вреди,претърпени в резултат на нарушения на закона при провеждане на процедура за възлагане на обществена поръчка,по реда на Гражданския процесуален кодекс.В действащия към момента на сключването на процесния договор Закон за обществените поръчки няма дадено легално определение на понятието „заинтересовано лице“,но такава е дадено впоследствие в новия §1,т.6в от ДР на ЗОП,обн. в ДВ,бр.52 от 2010 г.Съгласно тази норма,“заинтересовано лице“ е всяко лице,което има или е имало интерес от получаването на определена обществена поръчка и на което е нанесена или може да бъде нанесена вреда от твърдяното нарушение.Посочената разпоредба има тълкувателен характер,а съгласно чл.50 от ЗНА тълкуването има действие от деня,когато е влязъл в сила актът,който се тълкува.Затова следва да се приеме,че съдържанието на понятието „всяко заинтересовано лице“,употребено в чл.120а,ал.1 от ЗОП /отм./,ред. ДВ,бр.94/2008 г.,е определено с разпоредбата на §1,т.6в от ДР на ЗОП,ред. ДВ,бр.52/2010 г.,а последната налага извод,че заинтересовани по смисъла й лица са тези,които са участвали в процедурата по възлагане на обществена поръчка,но не са били обявени за изпълнители на поръчката и се позовават на нарушение по възлагането на обществената поръчка,от което те могат да претърпят вреда.Нито изпълнителят,нито възложителят по сключен договор за обществена поръчка отговарят на тези критерии,произтичащи от законово определената дефиниция на понятието „заинтересовано лице“.А това означава,че ответната О.,имаща качеството на възложител по процесния договор за възлагане на обществена поръчка от 16.02.2009 г.,не разполага с активна процесуална легитимация да релевира възражение за нищожност на договора,основано на специалния ЗОП.

Освен това,както е прието и в други съдебни решения по сходни казуси между процесните страни,настоящият състав намира,че нищожността на договора за обществена поръчка не може да се предяви чрез възражение във висящо исково производство за заплащане на дължимо възнаграждение по договора.Текстът на чл.120а,ал.1 от ЗОП в горепесочената му редакция предвижда нищожността да се предяви само по исков ред,но не и чрез възражение.Тази правна норма има специален характер и намира предимство пред общите правила на ЗЗД за недействителност на правните сделки.

Горните съображения обосновават извода,че възражението на ответната о. за нищожност на процесния договор за обществена поръчка,основано на твърдения за сключването на договора в нарушение на специалния ЗОП,не подлежат на разглеждане и преценка по същество.

Предвид изложените по-горе съображения,макар и различаващи се по съдържание от тези на първоинстанционния съд,въззивният съд също приема процесния договор от 16.02.2009 г. за валиден и породил произтичащите от него правни последици.Същият,както е видно от съдържанието му /договорът е приложен към първоинстанционното дело в

заверено копие/,е сключен на основание чл.41 от ЗОП /в действащата към момента на сключването му редакция/ между О. като възложител и ищецът „Е.“ЕООД като изпълнител.На база този договор О. е възложила,а ищецът е приел да извършва със собствена техника,на свой риск и отговорност,да осъществява качествено,при условията на договора и срещу възнаграждение,следните дейности:“Сметосъбиране и сметоизвозване на твърди битови отпадъци на територията на О.,поддържане на Ч.та на всички територии за обществено ползване,включително нерегламентираните сметища,поддържане на зелените площи и О..Почистване на тротоари и улици,които не са четвъртокласна пътна мрежа,от сняг и лед,при зимни условия,опесъчаване и лугиране в съответствие с приетите от изпълнителя условия в процедурата по възлагане на обществената поръчка,ценовата оферта на изпълнителя и предложените от него количествено-стойностни сметки и анализни цени,които са неразделна част от договора,при спазване на всички изисквания и условия на възложителя“.Съгласно чл.7 от договора,срокът на изпълнението му е 10-годишен и започва да тече от м.03.2009 г.,а според чл.10 от договора заплащането на извършените работи се извършва ежемесечно,след приемане на същите от възложителя,въз основа на съставен от изпълнителя и одобрен от възложителя протокол за действително извършените видове и количества работи.

С предявения по първоинстанционното дело главен иск се претендира заплащането на дължимото /според ищеца/ възнаграждение по процесния договор за извършените от него услуги по договора през м. октомври 2016 г. по част „Ч.“ и част „О.“,които услуги са описани подробно в исковата молба.Отвeтната о. е заявила възражение за недължимост на претендираното възнаграждение,поддържайки твърдения за неизпълнение от страна на ищеца през процесния период-м. октомври 2016 г. на възложената по договора работа и неприемането ѝ от възложителя по предвидения в договора ред.

Настоящият съд,за разлика от първоинстанционния,приема за неоснователно така заявеното от ответника възражение за недължимост на исковата сума по главния иск,както и твърденията,с които е обосновано то.Няма спор относно факта,че ищецът е издал процесните два броя проформа фактури,приложени към първоинстанционното дело,като едната от тях-фактура №** от 05.12.2016 г. е издадена за извършената работа по предмета на договора в част „Ч.“ на стойност от 107 657,75 лв.,а другата-фактура №***** от 05.12.2016 г. е издадена за извършената работа по договора в част „О.“ и е на стойност от 33 333,33 лв. с ДДС.Или,общата стойност на двете фактури с ДДС е 140 991,05 лв.Несъмнено проформа фактурите,сами по себе си,са недостатъчни за установяване реалния факт на изпълнение на възложената по договора работа.В случая обаче съдът счита изпълнението за доказано след съвкупна преценка на събраните по първоинстанционното дело писмени и гласни доказателства,както и на изготвените по същото дело експертизи.Във връзка с изпълнението на договора,дружеството-ищец е представило съставени от него протоколи,наименовани „Информация за извършена дейност“ от дружеството през всяка отделна дата от м. октомври 2016 г.,съдържащи подробна информация за извършена от дружеството работа през съответната дата в раздел „За Ч.та“ и раздел „О.“.Същите

протоколи са изпратени от ищеца на О.-възложител и са получени от последната /върху всеки от тях е поставен номер и дата по входящия регистър на О./,но са върнати обратно на дружеството-ищец,както е видно от приложения към първоинстанционното дело писмо,с единственото изявление,че се връщат изпратените от дружеството протоколи,“тъй като О. няма основание да предприеме действия по тях“.

Други данни,свидетелстващи за изпълнението на възложената работа от страна на ищеца през процесния м. октомври 2016 г.,са констатациите в заключението на СИЕ,изготвено от в.л. Л.Я.Т. и прието в съдебното заседание на 03.07.2020 г.В същото заключение,което съдът кредитира като обективно,професионално и незаинтересовано,отчитайки и дадените в съдебно заседание устни обяснения от вещото лице,са посочени и обсъдени преките и непреки разходи,които ищцовото дружество е осчетоводило като разходи за дейността си през процесния период в О..Така се установява,че за изпълнение на дейностите си в О. през м. октомври 2016 г. са били назначени общо 91 работници и служители,като извършените разходи за труд и осигуровки възлизат общо на 49 527,75 лв.От тях начислените и изплатени разходи за заплащане на трудови възнаграждения на заетите са общо в размер на 41 835,53 лв. и начислените за сметка на работодателя осигурителни и здравни вноски са общо в размер на 7692,22 лв.В същото заключение са отразени и констатации за конкретните /като марка и регистрационен номер/ товарни автомобили,които са обслужвали дейността на дружеството в О. през процесния период,както и начислените амортизации за всеки от автомобилите през този период /м. октомври 2016 г./В коментираното заключение се съдържат констатации на вещото лице и за отразени в счетоводните регистри на ищцовото дружество разходи за изразходвано гориво и други консумативи при изпълнение на дейностите през м. октомври 2016 г.Посочен е и общия установен от вещото лице и осчетоводен от ищеца размер на разходите за изпълнение на дейностите по договора през посочения месец.

На следващо място,от първото заключение на назначената по първоинстанционното дело съдебно-техническа експертиза,изготвено от вещото лице И.Й.,неоспорено от страните и прието в съдебното заседание на 09.10.2020 г.,се установява,че за процесния период е водена отчетна книга от „Е.“ЕООД,която е представена за заверка в РИОСВ-П. със заявление вх.№КД-21-172 от 20.01.2015 г. и е заверена на датата 20.01.2015 г.,а наред с това в Изпълнителната агенция по околна среда е бил подаден от дружеството-ищец годишен отчет за депониране на отпадъци за 2016 г.Освен това,от допълнителното заключение на СТЕ-за,изготвено от същото вещо лице и прието в съдебното заседание на 22.01.2021 г. става ясно,че /съобразно поставената му задача/,вещото лице е обследвало отчетна книга по чл.44,ал.1 от ЗУО за депонирани неопасни отпадъци за месец октомври 2016 г.,попълнена от дружеството „Ц.“ЕООД,която книга /както е констатирало вещото лице/ е била проверена относно заверка и попълване от представител на РИОСВ-П. на 22.12.2016 г.,без да са направени забележки или предписания.Така вещото лице е констатирало от записите в книгата,че за м. октомври 2016 г. отпадъци на депото за неопасни отпадъци на О. са предавани единствено от „Е.“ЕООД.Предаваният отпадък е с код 200301-смесени битови

отпадъци и в графата „основание за притежание“, както сочи вещото лице, даваща информация за доставката на отпадъка, е записан номера на регистрационния документ на „Е.“ ЕООД за събиране и транспортиране на отпадъци №06-РД-141-00/29.04.2014 г.

Освен гореизложеното, извода за изпълнение от ищеца през м. октомври 2016 г. на възложената му по договора работа по част „Ч.“ и част „О.“, се следва и от показанията на разпитания в първоинстанционното производство свидетел А.М.. Същите показания настоящият съд кредитира поради това, че кореспондират с останалия доказателствен материал, събран в процеса, както и защото същият не е заинтересован от изхода на спора, а и впечатленията му са непосредствени предвид заеманата от него длъжност в дружеството-ищец към релевантния за спора момент. От друга страна, не следва да се кредитират показанията на св. Р.Х. и св. М.Т., ангажирани от ответната страна, тъй като тези показания са твърде общи и съдът ги преценява като заинтересовани предвид обстоятелството, че двете свидетелки и към момента на разпита им продължават да работят в ответната о.. При даване вяра на показанията на св. М., от същите се установява, че през м. октомври 2016 г., както и всеки останал месец през годината, работници на дружеството-ищец са събирали контейнерите и кофите в града /т.е. в гр.В./ и околностите му, които са десетина села, както казва свидетелят. Сочи, че дружеството-ищец е разполагало с пет коли за извършваната работа и се е работело по график, като всеки ден от 06:00 часа е започвало извозването на сметището на натрупания смет от твърди битови отпадъци от целия град и от околните села на В., след като сметта вече била събирана със „събирачните машини“. Свидателят сочи още, че е имало тогава и една група от 28 жени за О. и за поддържане на парковете. Имало и група, която коси, когато е момента за косене. Заявява, че през м. Октомври вече почти нямало за косене, но имало за оборка, за прекопаване на алеи и на парковете, където наново наново трябвало да се зацветява и това, според свидетеля, било есенно зацветяване. Според впечатленията на свидетеля М., ответната о. упражнявала контрол върху дейността на ищеца, знаела графика и хора от О. минавали на проверка. Сочи, че не е имало особени случаи със сметосъбирането, не е имало оплаквания и забележки и така било през цялата 2016 г., през всеки месец от годината. Свидателят заявява още, че през м. октомври 2016 г. работниците на ищеца вдигали кофите пет дни в седмицата, като в събота и неделя е имало една дежурна кола за града, а по селата такава имало само по изключение. Казва още, че през същия месец фирмата /т.е. дружеството-ищец/ е извършвала т.нар. есенно О., при което се засаждали по паркове и градинки растения, които са устойчиви на студа-теменужки, пламъци и други. Това есенно О. било последното О. и с него се правела подготовката за земния сезон. Наред с това, по същото време били извършвани и дейности по резитба на клони на дървета.

Вследствие на данните от всички коментирани по-горе доказателства, събрани в първоинстанционното производство, настоящият съд намира за доказано, че ищецът-изпълнител по договора за възлагане на обществена поръчка от 16.02.2009 г., е изпълнил възложената му по същия договор работа за исковия период, т.е. за м. октомври 2016 г. Наред с това и предвид правния характер на договора, който по същината си е договор за изработка, за да бъде изплатено дължимото по договора възнаграждение, претендирано с предявения главен иск, следва да е установено и приемането от възложителя на извършената

от изпълнителя работа по договора. Това е и другият спорен въпрос по делото-налице ли е изискващото се от договора и закона приемане на работата от възложителя-в случая на извършената през м.октомври 2016 г. работа.О.-възложител твърди,че не е приела работата,която ищецът е заявил,че е извършил през същия месец.Действително,по делото не се установява ответникът да е одобрявал изискващите се от чл.10,ал.1 от договора протоколи за действително извършените видове и количество работи.Както се установява по делото,ответникът е върнал обратно на ищеца изпратените му два броя проформа фактури от 05.12.2016 г. с изявлението,че няма основание да ги осчетоводи,както е върнал и изпратените му и съставени от ищеца протоколи,коментирани по-горе в настоящото решение и наименовани „Информация за извършената дейност“ за отделните дати от м. октомври 2016 г. с изявлението,че няма основание да предприеме действия по тях.Тези изявления на О. обаче не съставляват възражения за неприемане на изпълнената от ищеца работа,нито могат да бъдат приети като възражения за некачествено или непълно изпълнение.И изобщо,по делото не се установява ответникът-възложител да е правил никакви конкретни възражения срещу изпълнената от ищеца през м. Октомври 2016 г. работа по договора.Съгласно чл.264,ал.1 от ЗЗД,приемането на работата по договора за изработка е освен право,но и задължение на възложителя /поръчващия/,като според ал.2-ра при приемането той трябва да прегледа работата и да направи всички възражения за неправилно изпълнение,освен ако се касае за такива недостатъци,които не могат да бъдат открити при обикновения начин на приемане или се появят по-късно.За такива недостатъци поръчващият трябва да извести изпълнителя веднага след откриването им,като това не е необходимо, ако изпълнителят е знаел недостатъците.И съгласно чл.264,ал.3 от ЗЗД,ако не направи такива възражения,работата се счита за приета.

В случая,понеже извършваната от ищеца работа по договора не предполага проявата на скрити недостатъци по смисъла на чл.264,ал.2 от ЗЗД,възраженията срещу изпълнената от ищеца работа е следвало да се направят към момента на получаване на горните протоколи,наименовани „Информация за извършената дейност“ за всеки от дните на м. октомври 2016 г.Факта,че протоколите са получени от О.-ответник е установен по делото чрез положените върху всеки от тях номер и дата по входящия регистър на О.,но няма данни непосредствено след получаването им,а и на по-късен етап О. да е правила възражение срещу отразената в протоколите работа,извършена от ищеца в изпълнение на процесния договор.Простото връщане на протоколите и единствено направено във връзка с тях изявление на О.,че връщането е продиктувано от липса на основание за предприемане на действия по тях,не съставлява възражение по чл.264,ал.2 от ЗЗД,както вече се прие.Затова и предвид произтичащите от разпоредбите на чл.264,ал.3 от ЗЗД и чл.303а,ал.4 от ТЗ презумпции,извършената от ищеца работа следва да се счита за приета от ответника-възложител.В крайна сметка,доказаното изпълнение от ищеца на възложената му работа по договора през процесния м. октомври 2016 г.,а от друга страна-прилагането на презумптивните последици по посочените разпоредби относно приемането на работата от възложителя по договора,налага крайния извод за дължимост и изискуемост на уговореното

възнаграждение за работата по процесния договор.Съгласно чл.9,ал.1 от договора,стойността на същия,в съответствие с приетата от възложителя оферта на изпълнителя,за една година от договора,е в размер на 1 409 910,88 лв. без ДДС и се разделя на дванадесет равни части,като страните по договора допълнително се съобразяват с промените в нормативната уредба и решенията на О.с.т-В. относно одобрените размери на такса смет и план-сметка за разходите по дейностите за сметосъбиране, сметоизвозване и поддържане Ч.та на териториите за обществено ползване.От това следва,че дължимото по договора месечно възнаграждение възлиза на сумата от 117 492,57 лв. без ДДС и на 140 991,08 лв. с ДДС.По делото няма данни да са сключвани допълнителни споразумения между страните за предвидената в чл.9,ал.2 от договора индексация на възнаграждението,затова е безпредметно да се коментира и възражението на ответника-жалбоподател,заявено в отговора на ИМ,за нищожност на клаузите на чл.9,ал.2,ал.3 и ал.4 от договора,отнасящи се именно до индексацията на възнаграждението.Предвид изложеното следва да се приеме,че дължимото за м. октомври 2016 г. възнаграждение е в размер на посочената сума от 140 991,08 лв. с ДДС,за плащането на което ищецът е издал и двете представени по делото проформа фактури,възлизаци като обща стойност именно на тази сума с включен в нея ДДС.Това е и размера на сумата,претендирана от ищеца с предявения главен осъдителен иск и предвид всички изложени по-горе съображения,същият иск се явява доказан и основателен в пълния му предявен размер и като такъв следва да се уважи изцяло,ведно със законната лихва върху главницата,считано от датата на подаване на исковата молба пред съда-29.10.2019 г. /на която дата исковата молба е изпратена на съда по куриер/ до окончателното ѝ изплащане.

От гореприетото резонно следва извода за неоснователност на поддържаните от ответната о. възражения,че през процесния период ищецът не е изпълнявал изобщо дейности по част „О.“ и само два пъти месечно извършвал дейности по сметосъбиране,както и че поради неизпълнението на ищеца ответникът сам е извършвал дейности по сметосъбиране.Твърдяното от ответника неизпълнение на ищеца,както и твърдението му за извършвани от О. /чрез нейни работници/ дейности по сметосъбиране през м.октомври 2016 г.,не се доказват.Твърдения за съществуването на посочените обстоятелства излагат ангажираните от ответника свидетели,но както по-горе се посочи,въззивният съд не кредитира показанията на същите свидетели.Освен това,представените по делото граждански договори,сключени между О. и трети физически лица,сами по себе си не доказват физическите лица,с които О. е сключила договорите,да са извършвали дейности по сметосъбиране пред процесния месец октомври 2016 г.,както неоснователно се твърди от ответника по делото.

Предвид основателността на главния иск,следва да се уважи и кумулативно съединения акцесорен иск по чл.86,ал.1 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава в размер на 40 574.11 лева върху главницата от 140 991,08 лв. за периода от 28.12.2016 г. до датата на предявяване на иска-29.10.2019 г.Забавата в плащането на главницата е налице за целия исков период,тъй като към началната му дата е бил настъпил падежа на плащането на

възнаграждението за м. октомври 2016 г.,определен съгласно чл.10 от процесния договор,а и към тази дата е бил изтекъл и срока за плащане на същото възнаграждение,определен от ищеца в изпратената до ответника втора по ред нотариална покана от 07.12.2016 г.,върхена на 08.12.2016 г. /заверено копие от която е представено и прието като доказателство по първоинстанционното дело/.За посочения исков период от 28.12.2016 г. до 29.10.2019 г. законната лихва за забава върху процесната главница възлиза именно на претендираната от ищеца сума в размер на 40 574,11 лв.,до който извод настоящият съд стигна,след като сам,ползвайки правото си по чл.162 от ГПК и с помощта на интернет-калкулатора „Calculator BG” изчисли размера на лихвата за същия период и върху същата главница.По тези съображения и акцесорния иск по чл.86,ал.1 от ЗЗД се явява доказан и основателен в пълния му предявен размер.

Имайки предвид всички изложени по-горе съображения,въззивният съд намира за основателна процесната въззивна жалба,подадена от ищеца в първоинстанционното производство,а обжалваното с нея решение счита за неправилно и като такова то следва да се отмени изцяло,включително и в частта за разноските,т.е. в частта,с която дружеството-ищец е осъдено да заплати на О.-ответник сумата от 5140,17 лв. разноски за първа инстанция, представляващи адвокатско възнаграждение.Вместо това предявения главен осъдителен иск и съединения с него акцесорен иск за заплащане на мораторни лихви следва да бъдат уважени в пълните им предявени размери като основателни и доказани,ведно със законната лихва върху главницата,считано от датата на подаване на ИМ пред съда-29.10.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

С оглед основателността на предявения главен иск,заявените при условията на евентуалност искове не подлежат на разглеждане по същество.

При този изход на делото и на основание чл.273 във вр. с чл.78 от ГПК О.-ответник,имаща качеството на въззиваем в настоящото въззивно производство,следва да бъде осъдена да заплати на дружеството-жалбоподател разноски за въззивната инстанция в общ размер от 7231,30 лв.,в която сума е включен платена ДТ по жалбата и адвокатско възнаграждение.

Заедно с това,на основание чл.78,ал.1 от ГПК,О.-ответник следва да бъде осъдена да заплати на дружеството-ищец /жалбоподател във въззивното производство/ и сумата от 11 562,61 лв. разноски за производството пред първата инстанция,включваща платена държавна такса,възнаграждения за вещи лица и адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от гореизложеното Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение №260019 от 09.02.2021 г.,постановено по т.д. №244/2019 г. по описа на Окръжен съд-П.,с което са отхвърлени като неоснователни

предявените от „Е.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. „Я.“ № 1, ет. 2 срещу О., Булстат ***, с адрес: гр. В., бул. „Х.“ № 35 обективно съединени искове,от които иск за заплащане на сумата от 140 991.08 лева с ДДС, представляваща възнаграждение по сключен между страните договор за възлагане на обществена поръчка от 16.02.2009 г. за извършени услуги за октомври 2016 г. по част „Ч.“ на стойност 107 657.75 лева с ДДС и по част „О.“ на стойност 33 333.33 лева с ДДС, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исквата молба до окончателното ѝ изплащане,и акцесорен иск за заплащане на сумата от 40 574.11 лева,представляваща обезщетение за забавено плащане на възнаграждението за октомври 2016 г. в размер на законната лихва за периода от 28.12.2016 г. до датата на предявяване на иска,и с което решение е осъден ищеца „Е.“ ЕООД, ЕИК ***, да заплати на ответната О., Булстат ***, сумата от 5 140.17 лева разноски за първа инстанция-адвокатско възнаграждение,като **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА О.,Булстат ***, с адрес: гр. В., бул. „Х.“ № 35,да заплати на „Е.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. В., ул. „Я.“ № 1, ет. 2,следните суми:**1/**сумата от 140 991.08 лева /сто и четиридесет хиляди деветстотин деветдесет и един лева и осем стотинки/ с ДДС, представляваща възнаграждение по сключен между страните договор за възлагане на обществена поръчка от 16.02.2009 г.,за извършени услуги за месец октомври 2016 г. по част „Ч.“ на стойност 107 657.75 лева с ДДС и по част „О.“ на стойност 33 333.33 лева с ДДС, ведно със законната лихва върху главницата от датата на исквата молба - 29.10.2019 г. до окончателното ѝ изплащане; **2/**сумата от 40 574.11 лева /четиридесет хиляди петстотин седемдесет и четири лева и единадесет стотинки/,представляваща обезщетение в размер на законната лихва върху неплатеното възнаграждение за месец октомври 2016 г. за периода от 28.12.2016 г. до датата на предявяване на иска-29.10.2019 г.;**3/**сумата от **11 562,61 лв.** /единадесет хиляди петстотин шестдесет и два лева и шестдесет и една стотинки/,представляваща направени разноски за производството пред първата инстанция и **4/**сумата от **7231,30 лв.** /седем хиляди двеста тридесет и един лева и тридесет стотинки/-съдебни разноски за производството пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____